

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Om Begrebet Ironi

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-bi-txt-shoot-id192a3640-7f3a-46ad-8ce6-76e48e8bfc53.pdf> (tilgået 19. juni 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Dette maa nu være nok med Hensyn til den Vanskelighed, der bliver ved enhver philosophisk Opfattelse af Historien, og med Hensyn til den Forsigtighed, som derfor bør anvendes derved. De specielle Forhold kunne imidlertid frembyde nye Vanskeligheder, hvilket fortrinsviis er Tilfælde ved nærværende Undersøgelse. Hvad Socrates nemlig selv satte saa megen Priis paa, at staae stille og besinde sig ω : Taushed, dette er hele hans Liv i Forhold til Verdenshistorien. Han har Intet efterladt, hvorefter en senere Tid kan bedømme ham; ja tænkte jeg mig endog samtidig med ham, saa vilde han dog altid være vanskelig at opfatte. Han hørte nemlig til den Art af Mennesker, hvor man ikke kan blive staaende ved det Ydre som saadant. Det Ydre tydede bestandig hen paa et Andet og Modsætning. Ikke var det med ham som med en Philosoph, der foredrager sine Anskuelse, hvor netop dette hans Foredrag er selve Ideens Tilstedeværelse, men det Soc. sagde, betydede noget Andet. Det Ydre var overhovedet ikke i harmonisk Eenhed med det Indre, men snarere dets Modsætning, og kun under denne Brydningsvinkel er han at opfatte. Med Hensyn til Soc. altsaa er der i en ganske anden Forstand Tale om Opfattelse end ved de fleste andre Mennesker. Heri ligger allerede Nødvendigheden af, at Soc. kun gennem en combineret Beregning kan opfattes. Men da der nu ligger Aartusinder mellem ham og os, og selv hans Samtid ikke kunde gribe ham i hans Umiddelbarhed, saa seer man let, at det for os bliver dobbelt vanskeligt at reconstruere hans Existents, da vi igjennem en ny combineret Beregning maae stræbe at opfatte den allerede iforveien udviklede Opfattelse. Sige vi nu, at det, der udgjorde det Substantielle i hans Existents, var Ironi (dette er vel en Modsigelse, men skal ogsaa være det), postulere vi endvidere, at Ironi er et negativt Begreb, saa seer man let, hvor vanskeligt det bliver at fastholde Billedet af ham, ja at det synes umuligt eller idetmindste ligesaa besværligt, som at afbilde en Nisse med den Hat, der gjør ham usynlig.